

så rækker Frelseren også sine arme ud for at omfavne os, når vi virkelig omvender os.

Han lærer os at blive »en hellig ved Herren Kristi forsoning«. Og så vil vi forsone os med Gud og blive Guds venner. Jeg bærer vidnesbyrd om realiteten af og kraften i Frelserens forsoning til at rense og gøre os og vores hjem helligt, når vi stræber efter at aflægge det naturlige menneske og følge ham.

Han er »Guds lam«,⁹ han er »den hellige og retfærdige«¹⁰, og »man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste.«¹¹ i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosi 3:19.
2. Bible Dictionary, »Temple«.
3. L&P 121:37.
4. L&P 121:41-42.
5. Mosi 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of An American Dictionary of The English Language*, 9. udg., 1996, »meek«.
7. *Noah Webster's First Edition*, »humble«.
8. *Noah Webster's First Edition*, »patient«.
9. Joh 1:29.
10. ApG 3:14.
11. Es 9:6.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Stolthed og præstedømmet

Stolthed er en kontakt, der slukker for præstedømmets kraft. Ydmyghed er en kontakt, der tænder for den.

Mine kære brødre, jeg takker jer for at være kommet sammen over hele verden til dette præstedømmemøde ved generalkonferencen. Jeres tilstedeværelse viser jeres forpligtelse til, sammen med jeres brødre, som bærer det hellige præstedømme, at rejse jer for at tjene og ære jeres Herre og Forløser, Jesus Kristus, uanset hvor I er.

Ofte knytter vi perioder i vores liv sammen med begivenheder, der har gjort indtryk på vores sind og hjerte. Der er mange sådanne begivenheder i mit liv, men en fandt sted i 1989, da jeg hørte den tidløse tale af præsident Ezra Taft Benson, »Vogt jer for stolthed og hovmod.« I indledningen blev det sagt, at dette emne havde ligget præsident Benson meget på sinde i nogen tid.¹

Jeg har følt en tilsvarende byrde de sidste par måneder. Helligåndens tilskyndelser har indtrængende opfordret mig til at istemme, som et andet vidne til det budskab, præsident Benson kom med for 21 år siden.

Hvert eneste menneske har mindst et tilfældigt, om ikke et indgående forhold til synden stolthed. Ingen har undgået den; få har overvundet den.

Da jeg fortalte min hustru, at dette ville være emnet for min tale, smilede hun og sagde: »Det er rigtigt godt, at du taler om noget, som du ved så meget om.«

Andre betydninger af stolthed

Jeg mindes også en interessant bivirkning af præsident Bensons indflydelsesrige tale. En tid var det næsten blevet tabu blandt Kirkens medlemmer at sige, at de var »stolte« af deres børn eller deres land, eller at de var »stolte« over deres arbejde. Selve ordet *stolthed* syntes at blive helt udstødt af vores ordforråd.

I skriften finder vi mange eksempler på gode og retfærdige mennesker, som i retfærdighed glæder sig og samtidig fryder sig over Guds godhed. Vor himmelske Fader præsenterede selv sin elskede Søn med ordene »i hvem jeg har velbehag.«²

Alma frydede sig ved tanken om, at han kunne være »et redskab i Guds hænder.«³ Apostlen Paulus frydede sig over Kirkens medlemmers trofasthed.⁴ Den store missionær Ammon frydede sig over den succes, som han og hans brødre havde oplevet som missionærer.⁵

Jeg tror, at der er forskel på at være stolt af visse ting og at være fuld af stolthed. Jeg er stolt af mange ting. Jeg er stolt af min hustru. Jeg er stolt af vore børn og børnebørn.

Jeg er stolt af Kirkens ungdom, og jeg fryder mig over deres godhed. Jeg er stolt af jer, mine kære og trofaste brødre. Jeg er stolt over at stå skulder ved skulder med jer som bærere af Guds hellige præstedømme.

Stolthed er selvhævdelsens synd

Hvad er så forskellen på denne form for stolthed og den, som præsident Benson kaldte den »den universelle synd?«⁶ Stolthed er en synd, som præsident Benson så mindeværdigt belærte os om, fordi den frembringer had og fjendskab og gør os til modstandere af Gud og vore medmennesker. Stolthed er i sin kerne en synd bestående af sammenligning, for selvom den normalt begynder med: »Se, hvor vidunderlig jeg er, og de store ting, som jeg har udrettet«, så synes den altid at ende med: »Derfor er jeg bedre end dig.«

Når vores hjerte er fyldt med stolthed, begår vi en alvorlig synd, for vi bryder de to store bud.⁷ I stedet for at tilbede Gud og elske vores næste, afslører vi den virkelige genstand for vores tilbedelse og kærlighed – det

billede, som vi ser i spejlet.

Stolthed er selvhævdelsens store synd. Den er for rigtig mange en personlig Rameumptom, en hellig forhøjning, der retfærdiggør misundelse, begær og forfængelighed.⁸ På en måde er stolthed den oprindelige synd, for før denne jord blev til, fældede stolthed Lucifer, en morgengryets søn, »som havde myndighed i Guds nærhed.«⁹ Hvis stolthed kan korrumpere en så dygtig og lovende person som ham, bør vi så ikke også granske vores egen sjæl?

Stolthed har mange ansigter

Stolthed er en livstruende kraft. Det er en port, der leder til en mængde andre menneskelige svagheder. Man kan faktisk sige, at enhver anden synd i realiteten er et udtryk for stolthed.

Denne synd har mange ansigter. Den får nogle til at svælge i deres selvopfattede værdi, præstationer, talenter, velstand eller position. De regner disse velsignelser som bevis på at være »udvalgte«, »overlegne« eller »mere retfærdige« end andre. Det er den synd at sige: »Tak Gud, jeg er mere værdifuld end jer.« I sin kerne er det ønsket om at blive beundret eller misundt. Det er selvforherligelsens synd.

For andre bliver stolthed til misundelse: De ser med bitterhed på dem, der har bedre stillinger, flere talenter eller flere ejendele, end de har. De forsøger at såre, begrænse eller nedgøre andre i et misforstået og uværdigt forsøg på at hævde sig. Når de, som de misunder, snubler eller lider, så fryder de sig i det skjulte.

Sportens laboratorium

Der er måske intet bedre laboratorium til at observere syndens stolthed end inden for sport. Jeg har altid elsket at deltage i og overvære sportsbegivenheder. Men jeg må tilstå, at

der er tidspunkter, hvor manglen på høflighed er pinlig. Hvordan kan det være, at mennesker, der normalt er venlige og omsorgsfulde, kan være så intolerante og hadefulde mod modstanderens hold eller deres fan?

Jeg har set sportsfan bagtale og betragte deres rivaler som onde. De leder efter enhver fejl og blæser den op. De retfærdiggør deres had med grove generaliseringer og anvender dem over for enhver, der er knyttet til det andet hold. Når det går deres rival dårligt, så fryder de sig.

Brødre, desværre ser vi i dag alt for ofte den samme indstilling og opførsel gøre sig gældende i den offentlige debat omkring politik, race og religion.

Mine kære brødre i præstedømmet, mine elskede meddisciple af den milde Kristus, bør vi ikke holde os til en højere standard? Vi må som præstedømmebærere forstå, at alle Guds børn bærer den samme holddragt. Vores hold er menneskeheds broderskab. Dette liv på jorden er vores bane. Vores mål er at lære at elske Gud og at vise den samme kærlighed til vore medmennesker. Vi er her for at leve i henhold til hans lov og at oprette Guds rige. Vi er her for at opbygge, opløfte, behandle retfærdigt og opmuntre alle vor himmelske Faders børn.

Vi må ikke inhalere

Da jeg blev kaldet som generalautoritet, var jeg så velsignet at blive undervist af mange af de ledende brødre i Kirken. En dag havde jeg lejlighed til at køre præsident James E. Faust til en stavskonference. I de timer, hvor vi sad i bilen, tog præsident Faust sig tid til at undervise mig i nogle vigtige principper omkring min opgave. Han forklarede også, hvor flinke Kirkens medlemmer er,

især over for generalautoriteter. Han sagde: »De behandler dig altid meget venligt. De siger pæne ting om dig.« Han lo lidt og sagde så: »Dieter, vær taknemlig for dette. Men prøv aldrig at inhalere det.«

Det er en god lektie for os alle, brødre, i enhver kaldelse eller situation i livet. Vi kan være taknemlige for vores helbred, velstand, ejendele eller position, men når vi begynder at inhalere det – når vi bliver besat af vores status, når vi fokuserer på vores egen betydning, magt eller omdømme, når vi dvæler ved vores offentlige omdømme og tror på det, andre siger om os – så er det, at problemerne begynder, så er det, at stoltheden begynder at korrumpere.

Der er masser af advarsler om stolthed i skrifterne: »Den ryggesløse voldes strid med sin frækhed, hos dem, der tager mod råd, er der visdom.«¹⁰

Apostlen Peter advarede om, at »Gud står de hovmodige imod, de ydmyge viser han nåde.«¹¹ Mormon forklarede: »Ingen bortset fra den sagtmodige og ydmyge af hjertet er antagelig for Gud.«¹² Herren udvælger med vilje »det, som er svagt i verden ... for at gøre det stærke til skamme.«¹³ Herren gør dette for at vise, at hans hånd er en del af hans værk, så vi ikke sætter vores »lid til armen af kød.«¹⁴

Vi er vor Herres og Frelseres, Jesu Kristi tjenere. Vi har ikke fået præstedømmet, for at vi kan føre os frem og sole os i lovprisning. Vi er her for at rulle ærmerne op og komme i gang. Vi er indrulleret i en opgave ud over det sædvanlige. Vi er kaldet til at forberede verden til vor Herres og Frelseres, Jesu Kristi komme. Vi søger ikke vores egen ære, men giver prisen og æren til Gud. Vi ved, at det bidrag, vi alene kan komme med, er beskedent; men alligevel kan Gud, når vi udøver præstedømmets kraft i retfærdighed,

frembringe et stort og forunderligt værk gennem vores indsats. Vi må, ligesom Moses gjorde, lære, at »mennesket intet er« alene,¹⁵ men »for Gud er alting muligt.«¹⁶

Jesus Kristus er det fuldkomne eksempel på ydmyghed

I dette som i alt andet er Jesus Kristus vores fuldkomne eksempel. Hvor Lucifer forsøgte at ændre Faderens frelsesplan og selv få æren derfor, sagde Frelseren: »Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt.«¹⁷ Trods Frelserens storslåede evner og

præstationer, var han altid sagtmodig og ydmyg.

Brødre, vi bærer »det hellige præstedømme efter Guds Søns orden.«¹⁸ Det er den magt, som Gud har skænket mennesker på jorden, til at handle på hans vegne. For at udøve hans magt må vi stræbe efter at være som Frelseren. Det betyder, at vi i alt søger at gøre Faderens vilje, ligesom Frelseren gjorde.¹⁹ Det betyder, at vi giver Faderen hele æren, ligesom Frelseren gjorde.²⁰ Det betyder, at vi glemmer os selv, når vi tjener andre, ligesom Frelseren gjorde.

Stolthed er en kontakt, der slukker for præstedømmets kraft.²¹ Ydmyghed er en kontakt, der tænder for den.

Vær ydmyg og fuld af kærlighed

Så hvordan besejrer vi denne stolthedens synd, der er så udbredt og så skadelig? Hvordan bliver vi mere ydmyge?

Det er næsten umuligt at være opblæst af stolthed, når vores hjerte er fyldt med næstekærlighed. »Ingen kan hjælpe til i dette værk, medmindre han er ydmyg og fuld af kærlighed.«²² Når vi ser verden omkring os gennem Kristi rene kærligheds linse, så begynder vi at forstå ydmyghed.

Nogle tror, at ydmyghed betyder at tæve sig selv. Ydmyghed betyder ikke at overbevise os selv om, at vi er mindreværdige, uden betydning eller værdiløse. Det betyder heller ikke, at vi skal fornægte eller tilbageholde de talenter, som Gud har givet os. Vi finder ikke frem til ydmyghed ved at tænke mindre *om* os selv; vi finder frem til ydmyghed ved at tænke mindre *på* os selv. Det sker, når vi går til vores værk med en indstilling om at tjene Gud og vore medmennesker.

Ydmyghed retter vores opmærksomhed og kærlighed mod andre og på vor himmelske Faders hensigter. Stolthed gør det modsatte. Stolthed henter sin energi og styrke fra egoismens dybe brønd. Det øjeblik, hvor vi holder op med at være optaget af os selv og

glemmer os selv i tjeneste, bliver vores stolthed mindre og begynder at dø.

Mine kære brødre, der er så mange mennesker i nød, som vi kunne tænke på i stedet for på os selv. Og glem aldrig nogensinde jeres egen familie eller jeres egen hustru. Der er så mange måder, hvorpå vi kan tjene. Vi har ikke tid til at være opslugt af os selv.

Jeg ejede engang en kuglepen, som jeg elskede at bruge i min karriere som pilot. Ved at dreje på skaftet kunne jeg vælge én af fire farver. Pennen beklagede sig aldrig, når jeg ønskede at bruge rødt blæk i stedet for blåt. Den sagde ikke til mig: »Jeg vil helst ikke skrive efter kl. 22, i tæt tåge eller i stor højde.« Pennen sagde ikke: »Brug mig kun til vigtige dokumenter, ikke til daglige, hverdagsagtige opgaver.« Med stor pålidelighed udførte den hver eneste opgave, jeg havde brug for, uanset om den var vigtig eller ubetydelig. Den var altid rede til at tjene.

Vi er tilsvarende redskaber i Guds hånd. Når vi har hjertet på det rette sted, så beklager vi os ikke over, at vores tildelte opgave ligger under vores værdighed. Vi tjener med glæde, uanset hvor. Når vi gør dette, kan Herren bruge os på måder, der overgår vores forstand, til at fremme hans værk.

Lad mig afslutte med nogle ord fra præsident Ezra Taft Bensons inspirerede tale for 21 år siden:

»Stolthed og hovmod *er* den største hindring for Zions fremgang.

Vi må rense vores kar indvendigt ved at overvinde vores stolthed og vores hovmod ...²³

Vi må følge »den hellige Ånds tilskyndelser, aflægge det stolte »naturlige menneske«, blive »en hellig ved Herren Kristi forsoning« og blive »som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg« ...²⁴

Gud ønsker et ydmygt folk ... »Velsignede er derfor de, der ydmyger sig uden at være nødt til at være ydmyge« ...²⁵

Lad os vælge at være ydmyge. Vi kan gøre det. Jeg ved, at vi kan.«²⁶

Mine elskede brødre, lad os følge vor Frelzers eksempel og række ud for at tjene snarere end for at søge menneskers pris og ære. Det er min bøn, at vi vil genkende og udrydde uretfærdig stolthed i vores hjerte, og at vi vil erstatte den med »retfærdighed, guds frygt, tro, kærlighed, udholdenhed og sagtmodighed.«²⁷ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ezra Taft Benson, »Vogt jer for stolthed og hovmod«, *Stjernen*, juli 1989, s. 3-5.
2. 3 Ne 11:7.
3. Alma 29:9.
4. Se 2 Thess 1:4.
5. Se Alma 26.
6. Ezra Taft Benson, *Stjernen*, juli 1989, s. 3-5.
7. Se Matt 22:36-40.
8. Se Alma 31:21.
9. L&P 76:25.
10. Ordsp 13:10.
11. 1 5 Pet 5:1.
12. Moro 7:44.
13. 1 1 Kor 1:27.
14. L&P 1:19.
15. Moses 1:10.
16. Matt 19:26.
17. Se Moses 4:1-2.
18. L&P 107:3.
19. Se Joh 8:28-29.
20. Se Joh 17:4.
21. Se L&P 121:34-37.
22. L&P 12:8.
23. Se Alma 6:2-4; Matt 23:25-26.
24. Mosi 3:19; se også Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Stjernen*, juli 1989, s. 3-5.
27. 1 Tim 6:11.